Aventurile submarinului DOX

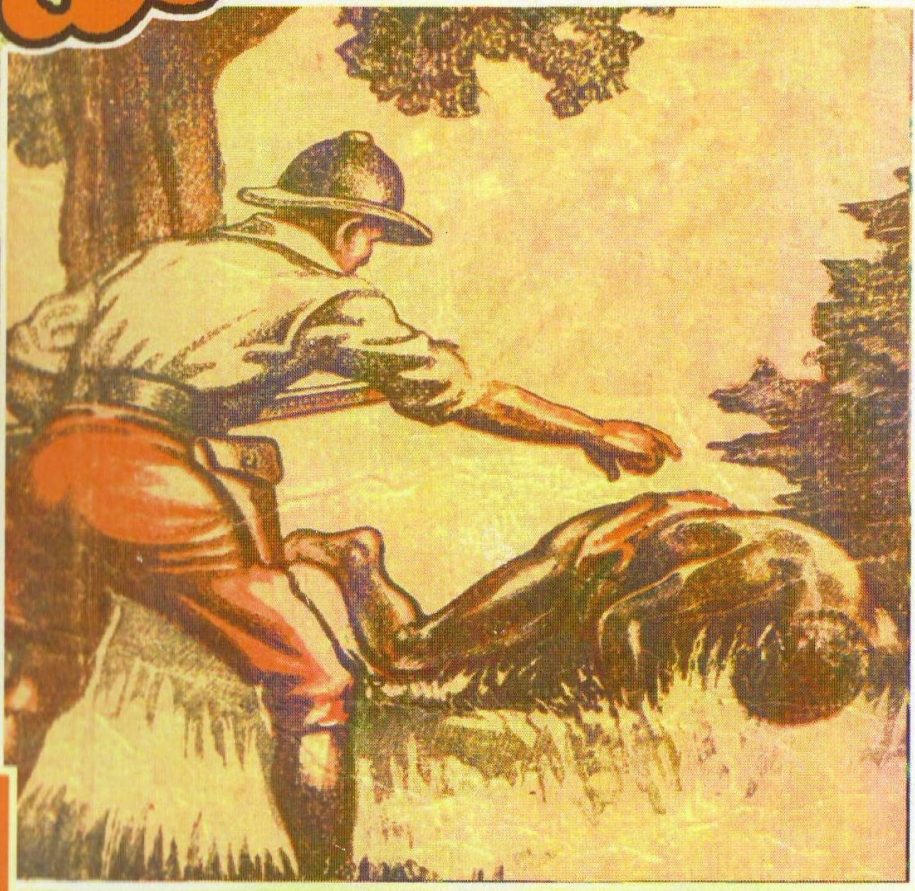

SERIE NOUĂ

96

PONGO

AVENTURILE SUBMARINULUI „DOX”.

De H. WARREN.

Nr. 96.

PONGO.

Traducere de LIA HÂRSU.

V.2.0

AVENTURILE SUBMARINULUI „DOX”

Un submarin perfecţionat după toate invenţiunile moderne, e urmărit încă din timpul războiului mondial de toate naţiunile europene. Căpitanul Farrow, comandantul acestui submarin, om de o bunătate rară, reuşeşte să descopere pământuri şi ape care nu-s trecute pe nici o hartă de pe glob şi-şi creează un loc de refugiu pe o insulă pe care o numeşte „Insula Odihnei” – un adevărat rai pământesc.

Dar nu poate fi mulţumit, atâta timp cât fiul său George, un tânăr de optsprezece ani, se află sub tutela unui individ periculos.

Cu ajutorul credinciosului sau servitor, Farrow reuşeşte să aducă pe George pe „Insula Odihnei”. Un testament misterios indică pe acesta ca moştenitor al unei comori ascunse, pe care însă nu o poate avea decât trecând prin primejdii neînchipuite. Toate peripeţiile extraordinare pe care le întâmpina George în tovărăşia unui tânăr prinţ negru, fac din „Aventurile submarinului Dox” una din cele mai interesante lecturi.

I.
ÎN STEPA LEILOR.

DOCTORUL BERTRAM îşi reluă, povestirea întreruptă, (Vezi vol. 93 „Aventurile submarinului Dox”).

— «Nu era de mirare că rămăsei înmărmurit de spaimă. Cel mai curajos şi îndrăzneţ vânător n-ar fi ştiut în clipa aceea ce să facă – şi afară de asta mai aveam şi nişte friguri puternice. Lovitura grozavă pe care mi-o dăduse în ceafă gorila în urma cu trei zile, o simţeam şi mai mult acum din pricina marşului pe care-l făcuserăm prin iarba înaltă a stepei în dimineaţa acestei zile.

Altminteri nu mi s-ar fi întâmplat să mă ridic de la locul meu, din tabăra pe care ne o alesese Pongo pe malul unui mic fluviu şi să pornesc în stepa.

Spre nenorocul, meu Marian şi Pongo dormeau tot atât de adânc ca şi Kubang, nepotul lui Pongo şi ceilalţi semeni ai săi, pe care îi găsiserăm în închisoarea din Loanda, portul din Africa portugheză.

Sentinela nu mă pricepu, fireşte, când îi spusei că voiam să mă duc niţel la plimbare. Ştia, însă, că noi eram cu Pongo, pe care-l recunoştea drept stăpânitor de fapt şi de aceea nu cuteza să mă oprească.

Cu greu îmi croisem un drum prin iarba înaltă, fără să ţin o linie dreaptă, ci mergând în zigzag; ajunsei astfel la un teren nisipos, unde se afla o construcţie înaltă de termite, pe care o înconjurai.

Deodată mă oprii înmărmurit în loc; inima îmi zvâcnea cu putere şi sângele îmi îngheţa în vine, căci numai la trei metri depărtare văzui o leoaică uriaşă, aplecată deasupra rămăşiţelor unui enorm porc mistreţ.

Recunoscui asta după capul care mai rămăsese întreg, apoi îmi îndreptai privirea spre fiară şi rămăsei cu ochii pironiţi la ea.

Leoaica păru şi ea speriată de ivirea mea neaşteptată; ridicase repede capul şi mă fulgera cu privirea.

Eram înlemnit, nu alta şi chiar dacă aşi fi vrut să fug n-aş fi fost în stare.

Statui astfel vreo cinci minute în faţa fiarei, cu ochii pironiţi într-ai ei, apoi văzui că începe să-şi tragă încetişor labele dindărăt, centimetru cu centimetru.

Un tremur îmi zgudui tot trupul, ceea ce păru să întărâte dihania. Se ridică mârâind înfuriată şi se holbă la mine, mirată parcă, cu gura deschisă pe jumătate.

Erau adevărate clipe de groază pentru mine, cum nu mai simţisem până atunci. Nici nu mă mai gândeam la pistolul greu pe care-l aveam la brâu, cu care aş putut poate nimeri fiara.

Deodată, leoaica scoase un pufăit scurt şi ciuli urechile. Groaza morţii mă cuprinse şi nefiind în stare să îndur priveliştea aceasta închisei ochii…

Fiara scoase acum de câteva ori la rând un pufăit întărâtat. Poate că trupul meu să clătinase, poate că – şi asta mi se păru mai probabil – nu mai o oprea de la săritură privirea mea.

E fapt cunoscut şi adesea, dovedit că oameni care se întâlnesc pe neaşteptate cu lei, îi ţin pe aceştia la respect prin privirea ochilor lor, ba uneori îi silesc chiar să fugă. În împrejurări de acestea contribuie mult şi statura înaltă a omului pe care îl au în faţă, precum şi atitudinea lui neînfricoşată.

Cât despre atitudinea mea nu putea fi vorba în clipele acelea, căci păream destul de înfricoşat, dar cu toată starea în care mă aflam, mai avui destulă energie să deschid iar ochii.

Şi atunci văzui că leoaica se mai apropiase cu un pas şi se pregătea de săritură. Când întâlni privirea mea aţintită asupra ei, deveni iar neliniştită şi începu să mişte capul încolo şi încoace, ca şi cum nu i-ar fi plăcut ochii mei.

Îşi ridică din nou capul şi ciuli urechile, înălţându-şi trupul în acelaşi timp. O fi auzit ceva? Poate că venea leul, care mă va înhăţa din partea cealaltă…

Dar întărit oarecum de clipele de primejdie, nici nu tresări când auzi furişându-se un trup alături de mine. Încetişor, mai mult din curiozitate, de a cunoaşte noua primejdie, întorsei capul şi-l văzui… pe Pongo.

Ţinea ridicat braţul drept cu enormul său cuţit de spintecat rechini şi stătea nemişcat cu privirea aţintita asupra leoaicei. Spre norocul meu mai avui destulă putere de stăpânire ca să rămân liniştit. Privii iar la leoaică şi băgai de seamă că fiara nu se simţea de fel la largul ei.

Întorcea capul când la dreapta, când la stânga, se răsucea în loc, apoi se-ntoarse de-odată şi se-ndreaptă spre iarba înaltă care mărginea terenul acela, pentru ca să se facă nevăzută dintr-o săritură.

Mai privii câteva clipe spre punctul unde dispăruse, pe urmă mă cuprinse o ameţeală grozava, bătui aerul cu braţele şi m-a simţii prins de nişte mâini vânjoase. În vreme ce glasul lui Pongo rostea liniştitor:

— Masser, totul bine.

Apoi mă pomenii ridicat şi purtat în goana prin iarba înaltă şi

foşnitoare. Senzaţia aceasta dură scurt timp, căci îmi pierdui deodată cunoştinţa.

Când mă trezii, era întuneric. Un foc mocnit ardea într-o groapă, aruncând lumină asupra lui Marian şi Pongo, care stăteau liniştiţi lângă groapă şi mă priveau.

— Ce… ce s-a întâmplat? bolborosii cu greu. Unde suntem?

— Slavă Domnului că te-ai trezit! făcu Marian. Eram foarte îngrijoraţi de tine. Îţi mai poţi aduce aminte ce s-a întâmplat în vremea din urmă?

Întrebarea lui suna atât de plină de îngrijorare încât râsei încetişor. Nu prea era râs, doar un sunet slab, pe care prietenul meu îl înţelese însă căci râse şi el, uşurat şi zise:

— După cum vad, situaţia s-a îmbunătăţit, căci ai chef de râs. Dar ia spune, Robert, îţi mai poţi aminti ce s-a petrecut în zilele din urmă?

Fui nevoit să-mi concentrez toată voinţa ca să pot lega un gând, dar pe urmă începui să-mi reamintesc încetul cu încetul de debarcarea noastră la Loanda, vizita la închisoarea unde zăcuse Pongo şi tovarăşi săi, fuga prin pădure, urmărirea celor patruzeci de Askari, după aceea cele două gorile, dintre care una mă lovise în ceafă. Şi iarăşi şederea noastră în poteca de crengi pe care o făcuse Pongo cu ani în urmă, fuga în stepă când urmele noastre fură descoperite de Askarii care se întorceau din satul lui Pongo.

Şi ultima imagine… aceea a leoaicei care se ivise la trei metri de mine.

Amintirea aceasta mă trezi dea binelea. Ma ridicai şi sprijinit în cot, privii în juru-mi.

— Unde e leoaica? întrebai. L-am văzut doar pe Pongo ivindu-se în ultima clipă!

— Acum sunt liniştit! făcu Marian, uşurat – până acum credeam mereu că te-ai ales cu o puternică zguduire a creierului de pe urma loviturii ce ţi-a dat-o gorila – dar după cum văd, nu e cazul. Care va să zică îţi mai aminteşti? Şi doar erai în prada frigurilor când ai părăsit tabăra acum cinci zile.

— Ce? făcui eu, ridicându-mă cu totul şi holbând ochii la Marian. Ce-ai spus? Cinci zile au trecut de atunci?

— Da, draga Robert, cinci zile – răspunse prietenul meu – când Pongo te-a adus înapoi în tabără, erai în prada unor friguri grozave, care au dat înapoi abia când credinciosul nostru camarad ţi-a dat să bei sucul unor buruieni pe care le-a cules din pădure. Cinci zile ai stat leşinat – mai bine zis cinci zile şi jumătate, căci te-ai trezit abia acum, la două ceasuri după apusul soarelui.

— Dumnezeule, atunci trebuie să fi fost foarte bolnav! exclamai eu. Şi mie mi se pare că abia acum câteva ceasuri s-a întâmplat.

— Ţi se pare numai. În realitate sunt cinci zile şi jumătate de atunci. Dar ia spune, îţi poţi aminti ce s-a petrecut înainte?

— De sigur, Mariane, acum sunt iarăşi limpede la minte. Unde au rămas soldaţii belgieni cu ofiţerul lor alb?

— Astăzi la amiaza erau în retragere la vreo cinci kilometri spre Nord de noi, răspunse Marian. Mă bucură că-ţi reaminteşti de toate. Şi cum îţi spuneam, belgienii s-au retras, aşa că mâine vom porni spre satul lui Pongo şi vom face ordine acolo. Dacă nu te simţi destul în putere ca să ţii la drum o zi întreagă, cât va dura marşul acesta, atunci va trebui să rămâi aici cu câţiva oameni ai lui Pongo.

— Ce, să rămân aici! făcui eu. Nu, Mariane, asta cu nici un preţ. Sunt flămând ca un lup, ai cumva ai ceva carne la îndemână?

— Aşa îmi placi, ăsta e cel mai bun semn ca te-ai însănătoşit – râse prietenul meu – na, ţine, Pongo s-a îngrijit de vânat.

Înhăţai cu lăcomie bucata de carne pe, care mi-o pusese Marian pe farfuria de aluminiu şi mâncai cu multă poftă ceea ce era o dovadă că mă însănătoşisem pe deplin.

După ce mai bău câteva pahare de ceai fierbinte, mă întinsei iar în culcuş şi întrebai:

— Ia-ţi observat cu luare-aminte pe soldaţii belgieni? Au fost într-adevăr toţi, ori au mai rămas câţiva în satul lui Pongo?

— Bravo! exclamă vesel Marian. Întrebarea asta mă bucură din inimă, căci îmi dovedeşte că te-ai vindecat cu totul. Da, Robert, în afara de ofiţer erau toţi cei treizeci şi nouă de soldaţi căci Kambu, trădătorul satului, a fast pedepsit de Pongo.

— Atunci pornim la drum mâine dimineaţă? Cred că voi putea merge fără greutate, căci mă simt bine din toate punctele de vedere. Încă o întrebare: leoaica a fugit în adevăr când Pongo al nostru a fulgerat-o cu privirea?

— Da, căci nu i-a prea venit la socoteală. Spre norocul, nostru, a luat-o la sănătoasa – altminteri Pongo ar fi avut de dus o luptă înverşunată. Mă tem însă că în stepele acestea ne vom mai întâlni cu lei, dar cel puţin acum ne vom putea folosi de puşti, fiindcă nu mai avem să temem că vom fi auziţi de soldaţi. Ai auzit?

Nu prea departe de noi se auzi deodată răgetul unui leu, ca un tunet îndepărtat.

— Drace! făcui eu – fiara pare să nu fie departe. E vreun loc de adăpat prin preajma noastră?

— Da, Robert – răspunse Marian – ne aflăm aici lângă un pârâu

căci trebuia să avem mereu apă proaspătă pentru tine. La patruzeci de metri depărtare numai, este o adăpătoare de animale, de unde Pongo îşi alegea vânatul. Răgete ca cel de adineauri am auzit adesea în nopţile din urmă.

— Plăcută vecinătate! zisei – dar tresări când auzii iar răgetul acela grozav, de astă-dată şi mai aproape.

— Aha, se pare că vrea să ne facă o vizită astăzi – spuse Marian, calm – slavă Domnului că acum îl putem întâmpina cum trebuie.

Pongo zvârlise o grămadă de vreascuri uscate în foc. Şi acesta pâlpâi cu putere. Marian se ridicase şi îşi despiedecă puşca, întorcându-se în aceiaşi timp în direcţia de unde se auzise răgetul.

Băga de seamă apoi că cei zece tovarăşi ai lui Pongo, împreună cu Kubang, se ridicară şi-şi scoaseră pistoalele pe care li le cumpăraserăm în Loanda.

Camaradul nostru Negru se apropiă de Marian, ţinând în dreapta cuţitul de spintecat rechini.

Nici eu nu vroiam să rămân cu mâinile în sân lângă, foc, îmi descoperii puşca ce se afla lângă mine şi o despiedecai. Micul luminiş nisipos pe care ne aflam avea un diametru de vreo douăzeci de metri. Focul ardea aproape în mijloc, astfel că depărtarea până la iarba înaltă unde se găsea leul, era de vreo zece metri.

Faptul acesta era oarecum în avantajul nostru, întrucât leul, dacă s-ar fi gândit la un atac, nu ne-ar fi putut ajunge dintr-o singură săritură. Trebuia întâi să iasă din iarbă, pentru ca apoi să se pregătească de săritură. Şi ca să ajungă la noi avea nevoie de două, ba poate chiar de trei sărituri.

La fel ca tovarăşii mei privii şi eu cu încordare spre marginea desişului de ierburi. Din mişcarea firelor înalte trebuia să ne dam seama pe unde va ieşi oaspetele nedorit.

Judecând după ultimul său răcnet, era la cel mult douăzeci de metri de luminişul nostru, aşa că se putea ivi dintr-o clipă într-alta. Dar aşteptarăm zadarnic.

Focul începea să se potolească. Mă întorsei spre stânga, unde se afla mormanul de vreascuri şi după ce zvârlii în foc un braţ din ele, îndreptai privirea fără voie, spre partea stângă a luminişului.

Tresări brusc, căci din iarba deasă scânteia o pereche de ochi, care îşi schimbau mereu culoarea din verde în roşu. Erau ochii mari şi misterioşi ai unui leu.

Pusei mâna pe puşcă şi ţintii. Camarazii mei nu băgară de seamă, căci erau ocupaţi să pândească de partea cealaltă a luminişului.

Fulgerător şi fără zgomot trupul galben al unui leu uriaş se furişă dintre ierburi.

Se opri locului, părând că vrea să judece situaţia şi să găsească, prada care-i convenea. O găsi repede în persoana lui Bandu, însoţitorul mai în vârsta a lui Pongo care îi venea mai aproape.

Din pricina mişcărilor repezi ale fiarei îmi pierdui ţinta. Acum luai iar la ochi căpăţâna uriaşă, dintr-o parte şi tocmai când leul se pregătea de săritură, puşca mea detuna de două ori în şir.

Trupul galben se repezi înainte, dar îmi dădui seama că nimerisem bine. La doi metri numai de Bandu, fiara se prăbuşi la pământ şi începu îndată să se zvârcolească de moarte.

Auzind detunăturile, camarazii mei se întoarseră repede, dar nu mai avură nevoie să intervină, căci după câteva clipe fiara gemu odată din rărunchi şi rămase înţepenită pentru vecie.

II.
O ZI PLINA DE PRIMEJDII.

BANDU SE APROPIA DE MINE, se înclină adânc şi rosti câteva cuvinte pe care, însă, nu le pricepui. Pongo mi le tălmăci însă îndată:

— El spune că poartă mare recunoştinţă lui Masser Bertram şi ei dă viaţa pentru Masser Bertram, care salvat la dânsul.

Nu mai avui răgaz să-i răspund, căci deodată se auzi un alt răget şi o leoaică, desigur tovarăşa celui ucis de mine – se ivi dintre ierburi în luminiş, privi câteva clipe în juru-i, apoi se pregăti să sară... asupra mea.

Se părea într-adevăr că bănuieşte cum că eu îi ucisesem tovarăşul, pe care vroia acum să-l răzbune. Din fericire aveam încă pe genunchi puşca despiedecată. O ridicai şi când trupul galben se repezi, trăsei repede trei gloanţe într-unsul.

Aproape în acelaşi timp detună de două ori şi arma lui Marian şi în clipa următoare leoaica se prăbuşi... în groapa de foc de lângă mine, astfel că fui împroşcat de o ploaie de aşchii aprinse.

Cu iuţeala fulgerului mă dădui înapoi şi singur nu ştiu cum ajunsei la un metru depărtare de groapă. Dusei iar puşca la ochi, dar acum nu mai era nevoie să trag. Fiara se zvârcoli nebuneşte câteva clipe în văpaia ce împroşca scântei, apoi scoase un răget înfiorător şi asta-i fu sfârşitul. Pongo şi câţiva tovarăşi săriră îndată şi traseră din foc trupul greu.

După ce aţâţarăm din nou focul ce se stinsese aproape, Marian se apropiă de mine şi zise zâmbind:

— Dragă Robert. Acum m-am încredinţat cu adevărat că picioarele îţi sunt iar zdravene. Ai făcut o săritură ca cel mai bun echilibrist Putem fi mulţumiţi însă că aventura s-a sfârşit atât de bine. Nu mi-aş fi închipuit că perechea asta de lei să fi dat târcoale cu atâta dibăcie taberei noastre. Cum de ţi-a dat în gând să iei la ochi partea stângă a luminişului?

— A fost o simplă întâmplare – răspunsei – aşa a vrut soarta, pesemne.

Tăcurăm şi privirăm spre negrii care jupuiau cei doi lei, curăţau piesele pe dinăuntru de resturile de carne şi le ungeau cu creieri amestecaţi cu cenuşă. Târârâ apoi leşurile în tufele de iarbă, lăsându-le pradă hienelor şi şacalilor.

Trecură vreo trei sferturi de ceas, de la atacul primejdioaselor fiare şi nervii noştri biciuiţi se liniştiseră cu încetul.

Mă aşezai iarăşi lângă foc, căci aveam toate motivele să mă cruţ. Marian se lăsă jos lângă mine. În vreme ce Pongo se întinse de cealaltă parte a groapei. Oamenii lui se aşezară de jur-împrejur, numai unul rămase în picioare, stând de pază şi îngrijind de foc.

Când răsări soarele eram gata de drum. La început merserăm încet, deoarece iarba înaltă ne împiedeca, dar după vreo patru kilometri, iarba deveni mai măruntă şi în curând puturăm cuprinde cu privirea stepa, până departe în zare, unde o dungă întunecată dovedea că iar începe pădurea. Nenumărate haite de animale se arătară şi abia acum îmi putui da seamă câţi lei ascundea stepa.

Tufe mici de mimoze şi acacia se vedeau pe alocuri. Făcurăm un mare ocol în jurul acestor insuliţe în oceanul de iarbă, căci ştiam că acolo se adăpostesc mai ales animale de pradă.

Şi noi n-aveam vreme de pierdut luptându-ne cu ele, gândindu-ne că chiar dacă belgienii se revoltaseră, se apropia în schimb satul lui Pongo şi nici acolo nu trebuia să fie cunoscută prea de timpuriu sosirea noastră.

În drum vorbii cu Marian despre asta şi spusei:

— De sigur că ofiţerul belgian i-o fi comunicat lui Kanda, vărul lui Pongo, care a pus mâna pe putere – că adepţii lui Pongo, care au fugit, s-au întors în ţară şi sunt în drum spre sat, iar fuga noastră din Loanda i-o fi fost vestita telegrafic. Nu cumva Kanda o şi fi trimis iscoade?

— Tot ce se poate – încuviinţă Marian – şi am vorbit chiar cu Pongo despre asta, în timpul cât tu zăceai leşinat. De aceea camaradul nostru vrea s-ajungă abia pe înnoptate în sat, ca să intre pe nesimţite. Nădăjduieşte că mai are acolo şi alţi partizani

ascunşi, care se vor alătura îndată de el când se va ivi…

— E pentru prima oară – rasei eu – că ne amestecăm în lupta pentru stăpânirea unui trib negru. Să nădăjduim că, totul va decurge fără vărsare de sânge, căci n-aş vrea să lupt împotriva unor oameni care nu mi-au făcut nimic, chiar dacă vreau să-i fiu de ajutor lui Pongo al nostru.

— Fireşte că şi eu voi lupta numai când voi fi atacat – răspunse Marian – asta i-am şi spus-o lui Pongo. Sper însă că lucrurile se vor aranja în chip paşnic. În primul rând sarcina noastră cea mai de seamă e să apărăm pe mama şi fratele lui Pongo care sunt ameninţaţi să fie ucişi.

— Nu mai încape îndoială, încuviinţai eu. Dar mai întâi ar trebui să stabilim în ce loc al satului se găsesc ei.

— I-a spus Bandu lui Pongo. E o colibă la marginea de miază zi a satului. Până una-alta mai avem zece ceasuri de mers şi în aceste zece ceasuri multe se pot întâmpla. Drace! – se întrerupse el, speriat – vorbeşti de lup şi lupul la uşă.

În vreme ce vorbeam, dădurăm iarăşi de iarbă înaltă. Fusese însă numai un brâu îngust şi acum, când ieşirăm din nou în stepă, se ivi la stânga noastră, la vreo treizeci de metri depărtare, o pădurice de mimoze, pe care dacă am fi văzut-o înainte, am fi ocolit-o.

Şi măsura aceasta de prevedere, pe care, din păcate, n-am putut-o păstra acum, era foarte la locul ei, după cum se dovedi îndată, căci abia făcurăm câţiva paşi în stepă, că din umbra pe care o aruncau mimozele se desprinse un trup mare şi negricios, care se năpusti spre noi.

În clipa următoare ne împrăştiarăm care încotro, căci recunoscurăm în dihania care dădea năvală un rinocer enorm. Înainte de a trage, trebuia să ştim spre cine se va năpusti fiara. În primele clipe se părea că pe mine mă luase la ochi, apoi băgai de seamă, că se îndrepta mai mult spre stânga.

Mă opri imediat – puşca o luasem de umăr încă pe când alergam mă întorsei şi despiedecai arma.

Uriaşul rinocer părea să-şi fi pus ochii pe Pongo căci se luase după el, deşi camaradul nostru făcea nişte sărituri cum nu mai văzusem în viaţa mea.

Ridicai puşca şi în aceeaşi clipă văzui că şi Marian, cam se afla la dreapta mea, îşi ridicase arma – dar atunci se petrecu ceva care în primul moment mă uimi atât de mult încât uitai să mai apăs pe cocoş. Se părea că la fel se petreceau lucrurile şi cu Marian, fiindcă şi dânsul lăsă puşca în jos şi privi înmărmurit spre mine.

Uriaşul pachiderm renunţase la Pongo, se roti o clipă nebuneşte în jurul lui însuşi, apoi se năpusti într-o direcţie care trebuia să treacă pe lângă noi.

Găsirăm îndată explicaţia acestei purtări neaşteptate, văzând ţâşnind brusc în faţa monstrului o făptură micuţă şi neagră, care alerga ca un viezure de-a dreptul spre Marian.

Rinocerul făcu imediat un ocol scurt şi urmă la mică distanţă făptura aceasta, care zbura aproape deasupra ierburilor.

De sigur că i-ar fi sunat ceasul din urmă fugarului – era un negru mic după cum putui recunoaşte în grabă – căci Marian nu putea trage acum, fără să-l primejduiască. În schimb eu putui lua la ochi dihania şi trăsei de două ori în şir.

Puştile noastre de calibru mic, de care ne foloseam întotdeauna, aveau o mare putere de pătrundere şi afară de asta gloanţele de oţel nichelat aveau o viteză enormă. Astfel că nu era de mirare că în clipa când gloanţele mele îi pătrunseră în trup, rinocerul căzu grămadă. Probabil că nimerisem în plămânul drept şi cartuşele îşi croiseră drum dea curmezişul prin trup.

Dar acest monstru al pădurilor avea şapte vieţi într-unsul. După câteva clipe se ridică iarăşi şi se repezi cu furie în direcţia mea.

Colosul întărâtat la culme era la cel mult douăzeci de metri de mine şi oferea o privelişte de neuitat în furia lui nimicitoare.

Pe când chibzuiam dacă să mă dau în lături sau să-i mai trimit un glonţ în cap, auzii detunând puşca lui Marian de două ori şi colosul se prăbuşi cu zgomot, stârnind un nor de praf. Gloanţele prietenului meu trebuie să-i fi găurit inima.

Ne apropiarăm cu băgare de seamă de cadavru. Făptura micuţă, neagră, care până mai adineauri se afla lângă monstru, dispăruse ca prin farmec, de parcă ar fi înghiţit-o pământul.

Dar în clipele acelea mă gândii prea puţin la asta, căci rămăsesem încremenit văzând mărimea uriaşă a rinocerului. Pongo şi oamenii săi se apropiară şi ei şi nu mai conteneau cu exclamaţiile de mirare.

III.
PRIMEJDIILE STEPEI.

DEODATĂ PONGO arătă spre ceafa pachidermului şi şopti:

— Massers veniţi, repede mâi departe! Nu va fie bine, asta făcut Ifi.

Abia acum văzui o săgeată înfiptă în pielea groasă şi care trebuie să fi fost zvârlită cu mare putere, căci pătrunsese foarte

adânc în carne.

Un Ifi fusese deci, unul din acei misterioşi pitici negri, care dăduse târcoale, probabil, rinocerului cufundat în somn, ca să-i sloboadă o săgeată în trup. Dar pe care ivirea noastră îl adusese în mare primejdie.

Constatarea aceasta era îndeajuns să ne îndemne să ne vedem de drum cât mai repede. Dar trebuie să mărturisesc că în jumătatea de ceas următoare întorceam adesea capul şi tresăream mereu când auzeam iarbă foşnind în apropiere.

În cele din urmă spusei încet lui Marian:

— Micul vânător se va fi necăjit că l-am adus într-o astfel de primejdie prin ivirea noastră neaşteptată.

— Ba eu cred că dânsul ne-a adus pe noi în primejdie. Nu cumva îţi închipui că a slobozit săgeata otrăvită cu atâta îndemânare asupra rinocerului care gonea, încât – cu toate mişcările repezi ale acestuia – să nimerească exact cuta aceea a pielii, singură în care putea pătrunde săgeata? Nu, Robert, cu siguranţă că a slobozit-o încă pe când fiara dormea, cu puţin înainte de ivirea noastră. Rinocerul s-o fi trezit atunci, dar piticul se şi ascunsese în iarbă şi se retrăsese. Putea să aştepte în linişte, până ce veninul îşi va fi făcut efectul, ceea ce la rinoceri durează uneori şi două zile.

— De sigur că ai dreptate, Mariane. Şi noi ne-am ivit taman când pahidermul îşi căuta duşmanul! Nenorocul piticului a fost că se afla în apropierea direcţiei în care fugea Pongo, astfel că s-a văzut silit s-o ia şi el la sănătoasa.

— Da, să ştii că chiar aşa a fost – răspunse Marian – şi nu ne poate purta pică acum, ci cel mult ne poate fi recunoscător, căci gloanţele noastre i-au salvat viaţa.

— Ai dreptate. Dar ia te uită – zisei arătând spre dreapta – colo în faţă pare să zacă un stârv. Vulturii se ceartă pentru pradă.

La vreo cincizeci de metri de noi se roteau uricioşii scormonitori de cadavre ai ţinuturilor sălbatece, fâlfâiau din aripi şi cârâiau sinistru.

— Cu siguranţă rămăşiţele vreunui ospăţ de leu – zise Marian – o zebră sau un kudu.

— Îmi pare ca Pongo vrea să cerceteze ce e pe acolo – zisei eu, văzându-l pe uriaş îndreptându-se spre locul cu pricina.

— Şi bine face, căci prin stepe dintr-astea primejdioase trebuie să fii cu băgare de seamă la toate.

— Cu atât mai mult când ştii că sunt pe aproape duşmani omeneşti – spuse Marian. Acum îi aveam în spate pe belgieni, pe piticii aceia şi pe vărul lui Pongo cu partizanii săi. Dacă mai

punem la socoteală lei, rinoceri şi alte fiare primejdioase, atunci trebuie să recunoaştem că aţinerea noastră pe aici nu prea e plăcută.

— Aşa e – încuviinţai eu – şi cred că vom mai întâmpina multe până să ducem la bun sfârşit afacerea lui Pongo. Dar nu strică, fără aventuri ar fi cam plictisitor.

— Aha, vulturii se cară – zise Marian – rămân totuşi în apropierea pradei lor ca şi cum ar şti că pe noi nu ne interesează asta.

— Şi probabil că mai ştiu că nu vom cheltui gloanţele pentru ei – râsei eu – ei, dar ce a păţit Pongo?

Înaintasem până la vreo patru metri de locul unde vulturii se ospătaseră până atunci. Pongo însă ajunsese chiar la faţa locului şi se dăduse speriat înapoi. Acum însă se aplecă şi observă cu interes hoitul.

Ne apropiarăm repede şi trebuie să mărturisesc că şi noi tresărirăm speriaţi în prima clipă, căci în faţa noastră zăcea trupul pe jumătate sfârtecat al unui negru.

Era o privelişte grozavă; nu numai regele animalelor, ci şi vulturii îşi îndepliniseră opera distrugătoare. Şi că un leu sfâşiase ne nenorocit, o dovedeau rănile grozave de la ceafa şi de la umerii cadavrului.

Negrul zăcea cu faţa la pământ. Pongo se aplecă şi-l răsuci încetişor. Chipul mortului era schimonosit şi grozav la privit.

Credinciosul nostru camarad dădu din cap şi zise:

— Ndengo!

Apoi se întoarse spre noi şi adăugă:

— Om de aici Ndengo, prieten de la Kanda. Trebuia stă de pază aici şi Simba înhăţat la el. Bine aşa. Care va să zică, vărul lui Pongo tot pusese oameni de strajă, care să-i dea de veste venirea noastră şi soarta făcuse ca omul acesta ca fie sfâşiat de un Simba – adică leu.

Dând nepăsător din umeri, Pongo vru să pornească mai departe, Marian însă îl opri:

— Pongo, a fost duşmanul tău, dar acum şi-a primit pedeapsa. Vrei cu tot dinadinsul să-l mănânce vulturii?

Camaradul nostru şovăi câteva clipe, apoi dădu din cap şi spuse câteva cuvinte oamenilor săi, care începură imediat să sape o groapă. Nu trecu mult şi rămăşiţele pământeşti ale nenorocitului fură îngropate, iar noi ne urmarăm drumul.

— Dacă lucrurile au să meargă tot aşa mai departe – zisei către Marian – atunci cred că abia în totul nopţii vom ajunge în satul lui Pongo. Dar poate că atunci îi putem lua mai uşor prin surprindere.

— Asta trebuie să ştie şi să hotărască Pongo – răspunse prietenul meu – noi putem cel mult să-ţi dăm un sfat. Dealtminteri, eu socot că vom fi în pădure peste vreo cinci ceasuri. Acum cred că a venit vremea, să ne îngrijim de masa de prânz. Să vorbim cu Pongo.

La întrebarea lui Marian, prietenul nostru negru întinse mâna înainte şi zise:

— Curând vine apă, acolo facem lagăr. Massers nu împuşcă, duşmani prea aproape.

Arătă apoi îndărăt, înţelegând prin asta pe Ndengo cel mort. Şi nu greşea, căci dacă iscoada asta înaintase atât de departe în stepă însemna că mai erau şi alte străji la marginea pădurii.

Făcui planul că vom mânca la prânz carne uscată, din cate mai aveam o mică provizie, soarta ne fu însă mai prielnică de astădată, căci la doi paşi de Pongo sări deodată o antilopa şi îşi căută salvarea în fugă.

Dar negrul nostru fu mai repede ca ea. Avea cuţitul pregătit şi cât ai clipi din ochi cuţitul zbură în urma vânatului, înfigându-se în trupul lui.

Biata antilopă mai putu face doar câteva sărituri, apoi se prăbuşi la pământ.

Nepăsător, ca şt cum nimic nu s-ar fi întâmplat, Pongo se apropia de cadavru, îi scoase cuţitul din trup şi făcu un semn oamenilor săi, în, urma căruia doi din ei ridicară vânatul şi-l luară pe umeri.

După o jumătate de ceas ajunserăm la un fluviu potrivit de lat, dar care părea să fie cam adânc, după cum arăta apa întunecată. În asemenea împrejurări era greu să-l străbatem cu piciorul, de înotat nu prea era plăcut, iar cât priveşte de construit o plută era cu neputinţă, din pricina lipsei de copaci.

Dar când Marian se plânse lui Pongo de lucrul acesta, Negrul nostru spuse că la o mică depărtare spre nord e un vad pe unde se putea trece lesne. Aici unde ne aflam însă era locui cel mai bun de popas, deoarece se afla un mic luminiş. Negrii lui Pongo adunară lemne în vremea asta şi curând se încinse un foc, deasupra căruia fu friptă antilopa, jupuită de piele.

Ne întinserăm la marginea unei tufe dese, unde aveam cel puţin un pic de umbră. După sforţările din timpul nopţii şi lupta cu rinocerul, această destindere ne făcu bine şi pentru moment eram mulţumit cu situaţia noastră.

Africa ascunde însă primejdii acolo unde te aştepţi mai puţin. Şi de asta aveam săi ne încredinţăm îndată.

Mâncaserăm bine, băuserăm ceai şi ne pregăteam să ne facem

provizii. Unul din oamenii lui Pongo luă ibricele, ca să le umple cu apă la fluviu.

Malul era la vreo şase metri de noi şi eu priveam într-o doară la omul care se întinsese în nisip, ca să ajungă cu braţul întins la apa care era cu vreun metru mai jos.

Deodată el scoase un ţipăt puternic şi în acelaşi timp picioarele i se chirciră ca de o durere grozavă. Tot trupul i se zgârci, dar, după cum se vedea, din pricina unei forţe din afară şi cu smucituri fu târât spre apă.

Cu iuţeala fulgerului sărirăm repede în picioare şi dădurăm buzna spre mal. Acolo ni se înfăţişă o privelişte grozavă. Braţul Negrului fusese înhăţat de un crocodil uriaş care îşi trăgea acum prada în apă, când: de jur-împrejurul târâtoarei se iviră capetele scârboase ale altor crocodili.

În graba noastră ne lăsaserăm puştile în lagăr; în lipsa lor smulserăm repede pistoalele de la brâu şi descinserăm un foc viu spre capul dihaniei. Eu golisem încărcătorul repede de tot, dar Marian trăgea glonţ după glonţ, liniştit şi dat fiind că trăgea cu socoteală, al patrulea şi al cincilea glonţ trase de el nimeriră ochiul stâng al reptilei.

Abia în urma acestui fapt monstrul dădu drumul Negrului, se săltă cu jumătatea trupului din apă, pentru ca apoi să cadă greoi îndărăt. Biciui cu putere undele întunecate cu coada lui uriaşă, dar înainte de a fi sfârşit lupta cu moartea, ceilalţi crocodili se năpustiră asupra lui şi-l sfâşiară cu lăcomie.

Era o privelişte înfiorătoare, dar eu izbutii să mă sustrag groazei ce mă cuprinsese, căci acum era vorba să venim în ajutorul rănitului. Avea câteva răni adânci la braţ – adevărate găuri în carne – totuşi, cu toată spaima prin care trecuse şi durerea pe care o simţea, viteazul negru nu dăduse drumul din mână vaselor noastre.

În vreme ce un alt negru lua acum apă, Marian pansă braţul rănitului deasupra cotului. Ca să oprească hemoragia.

Bietul om, care nu scotea nici măcar un geamăt, trebuia să aştepte până vom fi fiert apa, căci cu aceea din fluviu nu vroiam să-i spălam rana, deoarece ne temeam că din pricina microbilor i s-ar putea infecta sângele.

Când apa fiartă se răci îndeajuns, spălarăm găurile adânci şi le pansarăm, după ce presărarăm deasupra iodoform din mica noastră farmacie de campanie.

Când treaba fu gata şi Marian îl bătu pe negru pe umăr, ca să-l îmbărbăteze, acesta sări îndată în picioare, mişcă de câteva ori braţul, se înclină apoi în faţa noastră şi ne mulţumi călduros, după

cum ne tălmăci Pongo cuvintele sale.

Peste o jumătate de ceas de la întâmplarea aceasta, eram gata să ne urmăm drumul. Pongo făcu o mutră cam îngrijorată şi la întrebarea lui Marian asupra motivului, răspunse:

— Nu e bine împuşcă, oameni a lui Kanda aude.

Avea dreptate, nu ne rămăsese însă altceva de făcut pentru a-l scăpa pe bietul negru din gura crocodilului.

— Fireşte, Pongo – zise Marian – poate că prin asta ne-am înrăutăţit situaţia, dar vezi că n-am avut încotro. Ce zici, nu s-ar putea să facem un ocol spre Nord. Pentru ca sub ocrotirea întunerecului să ne apropiem apoi de satul tău?

— Bine, Massers, aşa facem – răspunse Uriaşul după o scurtă chibzuială.

Porniram de-a lungul malului râului. Iarba era destul de măruntă aici, astfel că puteam cuprinde cu privirea stepa. Atâta vreme cat numeroasele cârduri de antilope păşteau în linişte, n-aveam să ne temem de nici o primejdie şi înaintam fără grijă.

În cele din urmă ajunserăm la un vad al râului care ne îngăduia trecerea lui, fără să ne expunem primejdiei de a fi înhăţaţi de un crocodil.

Fundul prunduit al fluviului se vedea lămurit prin apă, astfel că nu ne udarăm decât până la genunchi. Când furăm pe malul celălalt, Pongo iscodi atent în jurul său, apoi porniram înspre Nord.

Dar se părea că nenorocirea se ţine scai de noi. Străbătuserăm abia vreo jumătate de kilometru, când auzii îndărătul meu un ţipăt.

Negrul care venea în urma mea rămase locului şi cu o expresie de groază privi la iarba din dreapta lui. Chipul i se făcuse cenuşiu, ceea ce dovedea că văzuse sau i se întâmplase ceva îngrozitor.

Pongo se apropie îndată de el şi-l întrebă ceva, dar omul nu răspunse decât cu un cuvânt şi arătă spre o tufă la vreo doi metri depărtare.

Camaradul nostru privi eu încordare într-acolo şi urmarea fu că şi pe chipul său se întipări o spaimă grozavă, în clipa următoare ridică braţul cu cuţitul de spintecat rechini şi arma sclipitoare şuieră prin aer.

Imediat se făcu o mişcare în frunzişul tufei şi în primul moment nu-mi puteam da seamă ce se petrecea acolo. Pongo însă nu mai dădu atenţie tufei, ci vorbi mai departe cu consângeanul său.

Tânărul negru arătă acum spre genunchiul drept; Pongo, privi în treacăt, apoi se-ntoarse spre noi:

— Massers, repede ajutor, Naja! De data aceasta ne

cutremurarăm şi noi de groază: un şarpe veninos îi muşcase pe bietul negru. Alergarăm repede la el şi Marian îl împinse jos la pământ.

Văzurăm acum că deasupra genunchiului erau două găurele, ale căror margini se şi învineţiseră. Marian înfăşură îndată piciorul, deasupra acestor găurele, cu o sfoară groasă şi o răsuci bine cu ajutorul briceagului său.

În vremea asta eu scosesem din farmacia noastră portativă serul acela pe care-l duceam întotdeauna cu noi în călătoriile la Tropice. Era din cunoscutul Institut de seruri din America de Sud şi făcea minuni în combaterea muşcăturilor de şerpi.

Pe când eu făceam o injecţie rănitului, Marian crestă pielea în formă de cruce deasupra celor două găurele şi începu să stoarcă sângele, frecând piciorul de la genunchi în jos.

După câtva timp dădu din cap mulţumit şi zise:

— Cred că am stors toată otrava şi acum putem spăla şi pansa rănile.

Spălarăm rănile cu alcool curat, fără să ţinem seamă că bietul negru se cam strâmba de durere. Apoi înfăşurarăm locul cu tifon şi Marian zise lui Pongo:

— Se va vindeca, dar deocamdată n-are voie să meargă. Va trebui să-l ducem.

Şarpele din tufa, pe care uriaşul nostru camarad îl omorâse cu cuţitul său, nu mai dădea semne de viaţă. Cu toate acestea ne apropiarăm cu băgare de seamă, până văzurăm trupul lucios zăcând nemişcat.

Era un aşa-numit Urăus, lung de vreun metru şi jumătate şi tânărul Negru muşcat se putea socoti om norocos că-i veniserăm în ajutor atât de repede.

Pongo luă de jos cuţitul care spintecase ceafa reptilei, îl curăţi cu băgare de seamă înfigându-l de câteva ori în pământ, apoi zvârli cu piciorul trupul târâtoarei în stepă.

Făcurăm cale întoarsă şi la îndemnul lui Pongo doi din oamenii săi ridicară pe bolnav şi-l purtară pe braţe ca pe targă.

Adesea îmi îndreptam privirile, îngrijorat, peste stepă, spre dreapta, unde socoteam că se ascund taine şi primejdii. Şi îndărătul dungii întunecate de la orizont, care însemna pădurea, pândeau cu siguranţă duşmani omeneşti, mai fioroşi ca fiarele.

Abia aşteptam ca soarele să apună cât mai curând, căci deşi pe întunerec primejdia animalelor sălbatece era mai mare, duşmanii ceilalţi erau mai puţin de temut.

La fel părea să gândească şi Marian; îl vedeam privind adesea spre soare, care îşi arunca încă razele-i fierbinţi vertical deasupra

noastră. Mai erau vreo cinci ceasuri până să apună...

În schimb Pongo părea să-şi fi regăsit liniştea. Mergea neobosit alături de fluviu, până ce, după vreun ceas, se opri şi zise:

— Acum va fi bine, Massers, acum intrăm în pădure.

Marian socoti depărtarea până la dunga întunecată, apoi răspunse:

— Vom ajunge acolo cam peste trei ceasuri, aşa că vom mai avea două ceasuri lumină. Vom fi în măsură poate să punem mâna pe vreo iscoadă – dacă e – pe câtă vreme pe întuneric am trece pe lângă ea fără s-o vedem. La drum!

Schimbarăm direcţia şi pornirăm spre pădure prin iarba măruntă.

Deodată Pongo se opri şi cercetă pământul cu luare-aminte. Ne apropiarăm de el şi văzurăm un teren lungăreţ pe care iarba era călcată. Din locul acesta pornea o fâşie îngustă de iarbă bătătorită drept spre pădure.

— Duşman văzut la noi! zise camaradul nostru negru.

IV.
AVENTURILE DIN PĂDURE.

NE PRIVIRĂM ÎNMĂRMURIŢI. Cele spuse de Pongo nu puteau fi puse la îndoială căci urmele erau o dovadă destul de lămurită şi iscoada trebuia să fi fost pe aici abia de scurt timp, deoarece iarba nu se ridicase încă la loc.

Aşadar, Kanda, stăpânitorul actual al satului, nu era un duşman de nesocotit. Se părea că belgienii l-au prevenit, îndemnându-l să pună străji din loc în loc. Cu siguranţă că iscoada era acum în drum spre sat, ca să-l vestească de venirea noastră.

Prin asta mama şi fratele lui Pongo erau în mare primejdie, căci Kanda îi va ascunde undeva sau îi va ucide chiar, când va afla de sosirea uriaşului. Ţinând seamă de aceasta, îmi trecu prin minte gândul dacă n-ar fi bine să năvălim în grabă asupra satului, ca să-l ajungem din urmă pe spion. Sau dacă asta nu era cu putinţă, cel puţin ajungeam la timp ca să salvăm pe cei doi primejduiţi.

Mă uitai la Pongo şi vroiam tocmai să-i fac propunerea aceasta când el mi-o luă înainte:

— Massers urmează, Pongo trebuie ajunge repede. Kubang conduce Massers.

Şi fără să mai aştepte răspunsul nostru, spuse câteva cuvinte oamenilor săi, se-ntoarse şi porni în goană spre pădure. Ma miram ca nici unul din consângenii lui nu-l urmează, dar îmi dădui seamă apoi că nimeni n-ar îi putut ţine pas cu el, atât de repede alerga

prin stepă.

Kubang se puse acum în fruntea micului convoi. O rupea puţin pe englezeşte şi Marian îl îndemnă să meargă repede.

Astfel ajunserăm în curând la pădure şi găsirăm locul unde pătrunsese Pongo după spion. Dădurăm de o potecuţă, care mergea de-a lungul marginii codrului secular.

Se părea că poteca aceasta era croită de mână omenească – dovadă că era umblată. Pentru noi împrejurarea asta era bine venită, căci puteam înainta repede. Fireşte însă că cei doi care îl purtau pe Negrul muşcat de şarpe rămâneau tot mai în urmă. Dar nu puteam face altfel, trebuia să-i venim în ajutor lui Pongo.

Din fericire nu rămăseseră prea înapoi, altminteri n-am fi putut auzi deodată chemările lor, care ne dovedeau că se petrecuse ceva deosebit.

Şi Kubang ne strigă îndată:

— Repede înapoi, duşmani.

Cuvintele acestea ne făcură să ne grăbim: şi mai mult decât ne îndemnau strigatele. Din fericire purtătorii omului muşcat de şarpe se aflau numai la cincizeci de metri înapoi şi după ce trecurăm în goană de trei cotituri ale potecii, văzurăm la vreo treizeci de metri înaintea noastră o masă neagră, în luptă, aprigă.

Nu ne puteam folosi de pistoale, căci nu ştiam câne e duşman şi cine e prieten. Pe de altă parte, detunăturile ne-ar fi dat de gol.

Aşa dar, ne puteam folosi numai de cuţite, dar pentru mine şi Marian era greu să intervenim, căci ar fi trebuit întâi să observăm bine pe cine atacăm, ca să nu lovim în negrii noştri.

Din această încurcătură ne scoase Kubang şi tovarăşii săi, care trecură ca nişte timbre pe lângă noi şi se năpustiră asupra luptătorilor, cu cuţitele ridicate.

Lupta ţinu doar câteva minute, apoi se auziră câteva răcnete de moarte şi şase făpturi se prăbuşiră la pământ.

Repede ne apropiarăm de grup şi văzurăm zăcând cinci negri străini, iar al şaselea era unul din aceia care purtaseră pe rănit; bietul om avea inima străpunsă de un cuţit.

— Prieteni de la Kanda, zise Kubang, scurt şi arătă leşurile.

Ne-am fi pierdut prea mult timp, ca să-i înmormântăm, aşa că negrii duseră morţii, în desiş, apoi ne urmarăm drumul în grabă.

Dacă aici şi era o strajă atât de puternică, apoi mai aproape de sat trebuiau săi fie şi mai multe santinele. Şi cât de lesne le-ar fi putut cădea Pongo în vreo cursă vicleană, deoarece iscoada care fugise le-o fi dat de veste de venirea lui.

Cu toată graba cu care mergeam, cercetam cu băgare de seamă din ochi împrejurimile, ca să descoperim vreun duşman la

pândă; acum trebuia să ne gândim iarăşi la cei rămaşi în urmă cu negrul muşcat de şarpe.

Din fericire, neliniştea noastră pentru Pongo avea să ia sfârşit îndată, căci când trecurăm iarăşi de o cotitură a potecii... ne ieşi înainte o făptură înaltă. Un rânjet de bucurie îi lumina faţa şi zise liniştit:

— Pongo ajuns iscoadă.

Asta însemna că spionul trecuse din lumea celor vii – altminteri tovarăşul nostru negru nu s-ar fi înapoiat. Când îi povestirăm despre atacul celor cinci negri ascunşi în pădure, el dădu din cap şi zise:

— Pongo văzut pe ei dar nu putut opri, căci iscoada luat înainte. Pongo ştiut ca Massers va scoate la capăt cu duşmani. Pongo vrut întoarce acum, ca să ajute, bine că nu mai este nevoie.

Luarăm hotărârea să aşteptăm până vor veni cei cu omul muşcat de şarpe, apoi aveam de gând să ne urmăm drumul încet şi cu băgare de seamă. Până să se întunece mai putea fi un ceas şi jumătate, după aceea – cum spunea Pongo – mai aveam de mers, noaptea, vreo trei ceasuri ca să ajungem în satul lui.

— Vom mai da oare de multe străji? îl întrebai pe credinciosul nostru camarad.

— Pongo nu ştie, răspunse ei. Kanda n-are acum oameni mulţi, de zece ori zece. Ceilalţi pentru Pongo, cum zis la mine Bandu. Şi ăştia este de zece ori zece.

Aşa dar partizanii ambelor tabere erau egali, numai că Kanda era favorizat, deocamdată prin aceea că avea puterea în mâini. Şi poate că te timpul stăpânirii sale purtase de grijă ca numărul adversarilor săi să se micşoreze...

Cu puţin înainte de a se lăsa întunericul, ne mai ocuparăm puţin de negrul care fusese muşcat de şarpe şi constatarăm cu bucurie că intervenţia noastră venise la timp, căci nu se declaraseră friguri, piciorul cu pricina arăta normal şi el însuşi îşi exprimă dorinţa să meargă nesprijinit.

Deoarece prin asta câştigam timp, încuviinţarăm în cele din urmă. Dar omul trebuia să mai poarte bandajul. Marian slăbi puţin, ca să îngăduie sângelui o circulaţie înceată, iar Pongo îi spusese bolnavului să dea imediat de veste dacă simţea vreo tulburare în trupul său.

Deasemenea şi celălalt negru, muşcat de crocodil, se simţea bine. E drept că rănile îl dureau, se părea însă că osul nu fusese atins, deoarece îşi putea mişca braţul şi era hotărât să ia parte o luptă, dacă s-ar fi iscat vreuna.

În curând se lăsă şi noaptea. Pongo şi oamenii săi cunoşteau bine poteca pe care ne aflam şi credinciosul camarad întări presupunerea noastră că ea ducea de-a lungul întregii păduri şi era folosită ca drum de legătură între diferitele triburi de negri.

Înaintam repede şi asta nu numai pentru că drumul era bun şi nu prezenta piedici, ci şi pentru că ne îndemna la mers grija; de soarta fratelui şi mamei lui Pongo.

După o jumătate de ceas luna îşi împrăştia razele asupra stepei şi poteca din Pădure ducea atât de aproape de marginea acesteia, încât se strecura destulă lumină printre copacii uriaşi, ca să ne putem îndoi iuţeala cu care mergeam.

Deodată se auzi în apropierea noastră un sunet ciudat. Pongo se opri şi ne şopti:

— Iscoade îşi dau semnale, Massers.

Asta însemna că nemernicul de Kanda îşi instruise foarte bine oamenii. Oricine nu le cunoştea obiceiurile, ar fi luat acest sunet drept ţipătul vreunui animal, cu atât mai mult cu cât după câteva clipe se auzi unul asemănător la oarecare depărtare. Aşa dar se părea că se află un şir întreg de santinele de-a lungul acestei poteci, până la sat.

— Massers, merge încet! ne sfătui camaradul nostru. Pongo prinde iscoade, vede dacă este prieteni.

În primele clipe mă înfiorai când Pongo zise că va „prinde” iscoade, căci îmi ziceam că asta însemna moartea lor. Îmi dădui însă repede seamă cât de prevăzător era el.

Se prea putea ca noua căpetenie, Kanda, să fi pus ca santinele şi câţiva oameni care să nu fie dintre partizanii săi. Dacă aceştia ar fi fost ucişi de Pongo, însemna că se va face vărsare de sânge şi printre ceilalţi partizani ai prietenului nostru. Pe de altă parte însă, prin asta Kanda avea şi o dovadă în mână cine era împotriva lui.

Adresând doar un cuvânt oamenilor săi, Pongo se făcu nevăzut, pierind ca o umbră. După câteva clipe nepotul său, Kubang, alunecă pe lângă noi şi se aşeză în fruntea convoiului. Pongo orânduise astfel, fireşte numai din motivul ca la o eventuală întâlnire cu un duşman să nu fim cei dintâi primejduiţi.

N-aveam cum să ne împotrivim acestei orânduieli, căci Kubang porni atât de repede, încât cu greu ne puteam ţine după el.

După vreo cinci minute ajunserăm la locul de unde trebuie să fi pornit primul semnal de înţelegere între iscoade. De trunchiul unui copac uriaş se sprijinea o făptură, care la apropierea noastră păşi în lumina de lună ce pătrundea printre doi arbori.

Spuse ceva lui Kubang, apoi acesta ne lămuri:

— Un prieten de la Pongo, el cu noi vine.

Deci, principiul lui Pongo de a cerceta întâi cine sunt iscoadele, era foarte îndreptăţit, deoarece acum aveam două braţe mal mult. Chemările santinelelor răsunaseră de câteva ori, tot mai slabe, dovadă că întregul drum până la sat era ocupat de ele.

A doua santinelă, a cărei chemare o mai auzisem încă foarte lămurit, nu se vedea.

Asta însemna că fusese un duşman şi de sigur că zăcea acum undeva în desiş.

Mergeam mereu înainte şi peste un ceas convoiul nostru spori cu încă trei oameni; tot atâţia oameni trebuie să fi recunoscut Pongo şi ca duşmani şi i-o fi pus cu botul pe labe.

În cele din urmă dădurăm chiar de camaradul nostru, care se apropiă de noi din umbra unui copac uriaş.

— Massers fie liniştit – şopti el – colo libatta de la Pongo.

Cu băgare de seamă ne duse câţiva paşi mai departe şi atunci văzurăm înainte-ne un luminiş, în mijlocul căruia se afla un sat mare, împrejmuită de un gard de mărăcini.

Pentru noi ar fi fost foarte greu, dacă nu chiar cu neputinţă, să trecem prin acest gard împletit, dar după câtva timp Pongo ne conduse de-a lungul luminişului spre celălalt capăt al satului, unde ne arătă un anumit loc al îngrăditurii şi şopti:

— Colo colibă cu mama şi frate de la Pongo. Pongo duce Massers prin Borna. Massers ocroteşte apoi mama şi frate lui Pongo.

— Aşa vom face, Pongo, răspunse Marian. Dar cum vrei să pătrunzi în sat?

— Prieten de la Pongo, iscoadă, deschide poarta – zise uriaşul – Pongo apoi pătrunde repede şi cheamă prieteni ai lui.

El privi multă vreme peste luminiş, până zise deodată:

— Veniţi, Massers!

Spunând asta trecu repede locul luminat de lună, îndreptându-se spre gardul înalt. Noi îl urmarăm şi ajunserăm în curând la îngrăditură. Pongo îşi scosese cuţitul şi tăia fără zgomot o spărtură în gardul împletit.

Când deschizătura aceasta de vreo jumătate de metru fu gata, văzurăm înaintea noastră primele colibe de lut, de formă conica. Ca o umbră se strecură Pongo prin spărtură şi porni spre cea mai mică din aceste colibe.

Îl urmarăm fără zăbavă. Intrarea colibei era de partea opusă nouă şi uriaşul se furişă în jurul construcţiei de lut. Apoi făcu o săritură uriaşă în lături şi dispăru vederii noastre..

Marian îmi puse mâna pe braţ şi-mi şopti:

— Să aşteptăm câteva clipe. Cu siguranţa că Pongo l-a doborât pe paznic.

Când după câtva timp, ne furişarăm în jurul colibei, găsirăm, într-adevăr, gol locul din faţa ei. Dar aproape în acelaşi timp se apropia de noi Pongo din partea cealaltă şi ne spuse în şoaptă:

— Pongo dus de aici paznic. Massers aşteaptă.

După aceea dădu la o parte blana care acoperea intrarea colibei şi se făcu nevăzut înăuntru. Auzirăm o exclamaţie de bucurie şi uimire, apoi murmure şi deodată Pongo ieşi repede afară. Era urmat de o femeie înaltă şi în lumina lunii văzurăm o negresă care se putea numi frumoasă chiar după părerile europenilor. Îndărătul ei venea un negru tânăr, înalt şi vânjos, care semăna leit cu ea.

— Massers, aici mama şi frate de la mine, îi prezenta Pongo pe cei doi. Repede plecam, libatta primejdios! Kanda trimis de aici toţi prieteni de la Pongo.

Părăsirăm repede satul prin deschizătura din gard şi alergarăm spre pădurea ocrotitoare. Acolo Marian îl întrebă pe camaradul nostru:

— Pongo, nu ştiau asta iscoadele care îţi sunt prieteni?

— Nu, Masser, iscoade stă de strajă încă! De la amiază. Kanda trimis mai târziu toţi prieten! De la mine, ca să facă vizită la trib vecin.

— Numai de nu i-ar aştepta o primire proastă acolo – zise Marian, îngândurat.

— Sau a dat vreun motiv deosebit.

— Mtoro, fratele meu, a auzit că el spus că ajute la vânătoare în Simbas pe căpetenie trib vecin, răspunse Pongo.

— Ăsta e prilejul cel mai bun să-i facă să dispară unul după altul – mormăi Marian – tribul vecin locuieşte departe?

— Şase ceasuri – răspunse uriaşul, care se obişnuise cu măsurătoarea modernă a timpului.

— Atunci te-aş sfătui să porneşti îndată într-acolo şi să-ncerci să-i aduci înapoi pe oamenii tăi. Când te vei ivi cu dânşii în fata satului tău, aproape sigur că oamenii lui Kanda vor trece mai toţi de partea ta.

— Oh. Masser dat sfat bun? exclamă uriaşul, cu însufleţire. Massers vine cu Pongo?

— Fireşte – răspunse Marian – numai că va trebui să lăsăm aici câţiva din prietenii tăi, ca să ne poată da de veste dacă se va-ntâmpla ceva deosebit în vremea asta.

— Pongo face cum spune Masser – încuviinţă Negrul – oh, auziţi, Massers? Fugă descoperit.

Din sat se auziră strigăte, apoi o gălăgie asurzitoare. Pongo ascultă cu încordare câteva clipe, pe urmă ne şopti:

— Să plecăm repede, Massers, oameni de la Kanda vine îndată!

Ocolirăm în grabă luminişul, îndreptându-ne spre locul unde rămăseseră oamenii lui Pongo. Mare le fu bucuria când văzură pe mama şi fratele camaradului nostru.

Pongo le dădu în grabă instrucţiunile cuvenite, alese cinci oameni – printre care pe cei doi răniţi – ce urmau să rămână pe loc şi după câtva timp uriaşul porni cu noi după el spre Răsărit, pe o potecă îngustă şi întortocheată.

V.
DISPARIŢIA LUI PONGO.

DUPĂ VREUN CEAS ŞI CEVA ajunserăm într-un luminiş îngust, care însă părea să se întindă foarte departe, l-a cincizeci, şaizeci de metri depărtare se vedea pădurea întunecată, dar stepa de lângă ea, acoperită cu iarbă măruntă, era luminată ca ziua de razele lunii.

În mijlocul ei se zărea un punct mare şi negricios, în jurul căruia era o agitaţie sălbatecă. Ne dădurăm seamă îndată ce însemna asta, căci sunetele ce ajungeau pană la noi ne erau foarte cunoscute.

Probabil că vreun Kudu enorm fusese tarat acolo de un leu şi acum întreaga familie a acestuia era ocupată cu praznicul. Mârâind şi pufăind, fiarele sfâşiau victimă în bucăţi.

Atâta timp cât nu erau încă sătui, nu trebuia să trecem pe aproape de ei. Şi asta era o piedecă mare pentru noi. Căci cum puteam ajunge de partea cealaltă? La dreapta şi la stânga pădurea era atât de deasă încât n-am fi putut răzbate prin ea fără să ne folosim de cuţite. Aşa că, pentru a ocoli grupul leilor, ar fi trebuit neapărat să ieşim în luminiş.

Ne aflam în mare încurcătură. Orice întârziere în continuarea drumului era o primejdie atât pentru ceea ce ne pusesem în gând să facem, cât şi pentru tovarăşii lui Pongo, care erau hărăziţi cine ştie cărei mirţi cumplite, din porunca lui Kanda.

Camaradul nostru negru puse capăt nehotărârii. Şopti câteva cuvinte oamenilor săi, apoi către noi:

— Massers, urmaţi Pongo, faceţi totul la Pongo?

În clipa următoare se lăsă în genunchi şi se tara dea buşilea în luminiş, de unde coti spre stânga.

Atunci ne dădurăm seamă de planul său: leii trebuiau să ne ia

drept animale, poate chiar din neamul lor. Aşa fiind, ei nu-şi vor întrerupe ospăţul, ba poate vor înfuleca cu şi mai multă lăcomie, de teamă să nu le ia şi alţii din pradă.

Întreprinderea era, totuşi, foarte primejdioasă, căci se putea prea bine ca, împotriva tuturor aşteptărilor, toată haita să se năpustească cu furie asupra noastră.

N-aveam însă timp de stat la gânduri, aşa că Marian porni imediat, târâş, după Pongo şi eu îl urmai.

Inima începu să-mi zvâcnească puternic când ne aflarăm aproape de tot de fiare. Acestea se opriră din înfulecat şi întoarseră capetele spre noi.

Şarpele lung şi întunecat care se ivise brusc din pădure trebuie să le fi atras luarea aminte. După ce străbăturăm astfel vreo douăzeci de metri, mă întorsei şi privii îndărăt. Răsuflai uşurat văzându-i că-şi văd de mâncarea lor şi peste puţin, Pongo – care se afla în fruntea noastră – coti spre pădurea ocrotitoare.

Dar tocmai când credeam că nu mai aveam să ne aşteptăm la nici o primejdie, se-ntâmplă ceva surprinzător. La vreo zece metri pe dreapta noastră ţâşni de-odată în sus un trup negru şi cu sărituri uriaşe se repezi spre pădure.

După cum ne dădurăm seamă îndată era un negru şi nu putea fi vorba decât de un duşman, altminteri n-ar fi fugit de nou. Aşadar Kanda aşezase iscoade şi aici. O clipă mă gândii să mă folosesc de pistol, îmi dădui însă seamă îndată că detunătura ne-ar da de gol. Văzui apoi că Pongo şi ridicase braţu-i drept în care sclipea cuţitul. În acelaşi timp mai strigă fugarului câteva cuvinte care-l făcu pe acesta să o ia şi mai de zor la goană.

Aşa dar era într-adevăr un duşman şi acum mă aşteptam ca în clipa următoare arma lui Pongo să fulgere prin aer... Dar sorta hărăzise altă moarte iscoadei.

Un răget scurt, un pufăit, răsunară înaintea noastră. Pongo îşi lăsă braţul în jos şi în momentul următor un trup enorm, culoare deschisă, o zbughi cam la cinci metri de Pongo şi se repezi după fugar.

Aresta se-ntoarse brusc, văzu leul şi, scoţând un ţipăt, coti spre dreapta. Nu trebui însă să facă mai mult de zece metri şi fiara galbenă se şi năpusti asupra lui.

Un răcnet înfiorător, un mârâit furios al leului, câteva zvârcoli în iarbă – apoi regele stepei rămase c-o labă înfiptă în trupul nemişcat al negrului şi privi liniştit în juru-i.

Înlemniţi de groază urmărisem priveliştea aceasta. După aceea, însă, răsuflarăm uşuraţi. Se părea că însăşi soarta ne ocroti, căci dacă iscoada n-ar fi rupt-o de fugă la vederea noastră,

Pongo ar fi căzut a dreptul în labele dihăniei, care l-ar fi culcat la pământ dintr-o singură lovitura. Pe de altă parte şi noi am fi fost în mare primejdie, deoarece înainte de a ne fi putut folosi de arme, am fi căzut în ghearele dihăniei.

Pongo îşi recapătă cel dintâi liniştea şi se târî mai departe, iar noi îl urmarăm. Uşurat nu mă simţii decât atunci când ajunserăm în umbra pădurii, unde puteam cuteza să ne ridicam în picioare.

În vreme ce pornirăm îndărăt pe marginea pădurii, ca să ajungem la continuarea potecii, îmi aruncai privirea fără voie spre luminiş şi mă cutremurai de groază văzând leul ospătându-se.

Ajunserăm curând la potecă şi ne urmarăm drumul în tăcere. Merserăm astfel câteva ceasuri. În care timp nu se întâmplă nimic deosebit.

În cele din urmă Pongo se opri, arătă spre luminişul care se întindea în fata celor din urmă copaci ai pădurii şi şopti:

— Acolo libatta de la trib celălalt.

Ca şi în satul camaradului nostru şi aici colibele de lut se aflau dincolo de un gard înalt, dar în faţa acestuia ardeau câte văl focuri lângă care stăteau ghemuiţi negri.

Pongo îi măsură, cu privirea pe aceşti semeni ai săi, apoi scoase de-odată un strigăt ciudat, ca ţipătul bufnitei, însă mult mai pătrunzător. În aceeaşi clipa făpturile negre de la foc săriră în picioare şi se holbară spre marginea pădurii.

Pongo mai scoase odată ţipatul acela apoi încă odată. Atunci un negru înalt se desprinse de lângă foc şi porni spre locul unde ne aflam noi. Când fu la cinci metrii văzurăm ca avea în mână o suliţă lungă, gata s-o zvârle.

Pongo însă îi strigă câteva cuvinte, în urma cărora sări spre noi cu o exclamaţie de bucurie.

Acum începu o convorbire însufleţită între el şi Pongo, după care uriaşul ne spuse:

— Massers, va fi foarte bine. Colo prieteni de la mine, care vine cu noi. Kanda în pădure, plecat acum un ceas. Pongo merge caută pe el. Massers aşteaptă aici.

— Stai! îl opri Marian, când uriaşul era gata să se facă nevăzut în pădure. Pongo, mai întâi de toate trebuie să le spui prietenilor tăi de la focurile de colo ca să vină aici în pădure, unde sunt la adăpost. Daca vărul tău Kanda e prin pădure, atunci cu siguranţă ca a şi aflat de venirea noastră şi va putea lesne să-l convingă pe prietenul său, căpetenia acestui sat, să-i atace pe neaşteptate pe prietenii tăi.

— Massers are dreptate, răspunse uriaşul. Ugo – (arătă spre negrul înalt care venise de la foc) – v-a adus prieteni de la mine.

Pongo pleacă repede.

În clipa următoare pieri ca o pisică în pădure.

Ugo se-ntoarse la ai săi, cu care vorbi ceva şi toţi porniră, unul după altul, spre pădure.

După aceea Ugo veni la noi, care stăteam împreuna cu mama, fratele şi nepotul lui Pongo şi vorbi cu Kubang. Tânărul negru se-ntoarse brusc spre noi şi întrebă:

— Massers rămâne aici? Pongo spus Ugo ducă înapoi cu oameni în sat, aştepte acolo. Ne aflam într-o mică încurcătură. Singuri nu puteam rămâne aici, în faţa satului duşman, iar pe de alta parte nu-l puteam lăsa singur pe Pongo. Poate avea nevoie de ajutorul nostru.

— Despre noi n-a spus nimic Pongo? întrebă Marian pe Negru.

— Pongo spus, Massers vine cu noi, răspunse Kubang.

Dacă prietenul nostru dorea el însuşi asta, nu ne puteam împotrivi, astfel că încuviinţarăm să însoţim lungul convoi al negrilor spre satul lor. Conducerea o luă Ugo, apoi venea Marian, după dânsul eu, iar în urma mea mama lui Pongo, fratele său şi Kubane; urmaţi de şirul lung al negrilor. Aceştia din urmă aveau suliţi lungi şi ascuţite.

Eram acum peste o sută de oameni şi nu mai furăm nevoiţi să ocolim luminişul unde sălăşluiau leii.

Pe când mergeam liniştiţi pe potecă, nu ştiu cum se făcu de mă cuprinse brusc o mare îngrijorare pentru Pongo al nostru. Şi în frământarea mea nu mă putui opri să-i împărtăşesc şi prietenului meu temerile pe care le aveam.

— Mariane, mereu mi se duc gândurile la Pongo. N-a fost o nesocotinţă din partea lui să pornească singur să caute duşmanul, noaptea, prin pădurea seculară?

— Da, Robert – încuviinţă Marian – nici pe mine nu ma slăbeşte îngrijorarea; ar fi trebuit să ne ia pe noi doi. Kanda acela pare să fie un om foarte inteligent, dar şi foarte primejdios. Asta se poate vedea din felul cum i-a îndepărtat din sat pe prietenii lui Pongo, după ce belgienii l-au vestit de sosirea noastră. Poate că vreo iscoadă, care ne-a scăpat noua, l-a înştiinţat de apropierea noastră de satul duşman şi te pomeneşti ca o fi întins vreo cursă lui Pongo.

— Ai dreptate, altminteri prietenii lui Pongo, care îşi făcuseră lagărul în faţa colibelor, n-ar fi ştiut îndată că el s-a dus în pădure. Asta le-a spus-o cu gândul ca să-l îndemne pe Pongo să-l urmărească.

— Zău aşa, mai bine ne-am întoarce, zise Marian. Dar la urma urmei n-are nici un rost s-o facem, căci nu ştim unde să-l căutăm.

Dacă scapă cu bine şi se-ntoarce, atunci mai repede îl găsim în satul său.

— Nu ştiu de unde mi-a venit deodată grija asta pentru el – zisei eu – de obicei nu mă temeam niciodată că i s-ar putea întâmpla ceva. Nu te gândeşti şi tu cine s-ar putea măsura cu el? Dar acum... am o presimţire rea.

— Vom aştepta în apropierea satului său până la vreo două ceasuri după ce se va lumina de ziuă – propuse Marian – apoi îl vom lua pe Kubang şi alţi câţiva negri şi pornim în căutarea lui Pongo.

— Asta o cel mai bun lucru – încuviinţai – căci nu trebuie să procedăm prea în pripă. Din faptul ca Pongo şi-a exprimat dorinţa ca noi să ne înapoiam în sat împreună cu oamenii săi, se poate deduce că şi el va veni acolo.

— Sau se şi află acolo! zise Marian, deodată... – nu se ştie daca şi Kanda nu s-a înapoiat şi el, după ce i-a ştiut pe prietenii lui Pongo la vecinul lui. O fi bănuit şi Pongo asta şi s-a luat repede după ei.

— Se poate să ai dreptate. Atunci e foarte cu putinţă să-l şi găsim când vom ajunge în sat.

Tot chibzuind în fel şi chip ne văzurăm de drum şi timpul trecu fără să ne dăm seamă. Rămasei uimit când zorile se iviră brusc. Mă întorsei spre Marian şi-i şoptii:

— Acum să fim cu băgare de seamă căci ne ştiam în apropierea satului. Ah, Pongo pare să-i fi spus lui Ugo ce are de gând... ia te uită cum se împrăştie negrii.

Ugo oprise şi rosti câteva cuvinte oamenilor săi. Şirul lung se risipii imediat de ambele părţi, în pădure. Cu siguranţă că Pongo orânduise ca satul să fie încercuit, înainte de a se porni vreun atac sau a se începe tratative.

Noi rămăseserăm locului cu Ugo, Aika, Mtoro şi Kubang; acesta ne împărtăşi planul său:

— Pongo spus, toţi oameni aşează în jur de la sat. El apoi vine. Massers rămâne la noi.

— Bine – răspunse Marian – dau eu socot că locul acesta de aici nu e potrivit pentru asta. Mai bine să intrăm în pădure, căci s-ar putea ca vreun om al lui Kanda să treacă pe aici.

— Massers are dreptate – răspunse Kubang şi vorbi îndată cu Ugo, care încuviinţă şi el.

Marian păşi imediat spre un tufiş apropiat şi se strecură printre mlădiţe. Eu îl urmai şi ajunserăm într-un mic luminiş.

Rămaserăm înlemniţi de spaimă, însă, când, la vreo zece metri depărtare văzurăm, la rădăcina unui copac mare, o făptură

neagră şi uriaşă, pe jumătate acoperită cu iarbă.

Şi făptura aceea semăna aidoma cu a lui Pongo!

Care va să zică presimţirea mea se adeverise? Să-şi fi găsit sfârşitul aici credinciosul nostru prieten?

Privii la Marian şi văzui că pălise. Pe urmă îmi zise, cu glas schimbat:

— Haide să mergem într-acolo!

Uriaşul trup negru zăcea cu faţa în jos.

Ne apropiarăm cu încetul şi când furăm la câţiva paşi ne oprirăm înlemniţi, căci din umărul drept ieşea afară mânerul unui cuţit.

Şovăitor, făcurăm încă un pas, apoi ne oprirăm iarăşi şi ascultarăm cu încordare. Departe în pădure, de partea cealaltă a satului din faţa noastră, răsunase un strigăt. Un strigăt cum auzisem odinioară în pădurile seculare ale Sumatrei, când am făcut cunoştinţă cu Pongo.

Era strigătul lui de atac, de care se dezobişnuise aproape cu totul de când era împreună cu noi.

Sau să fi fost ţipătul unei gorile, de ca e mişunau pădurile acestea?

— Massers vine repede! – strigă Kubang de pe marginea luminişului – luptă începe.

Nu mai avurăm răgazul să cercetăm cine e mortul – mai bine-zis să ne încredinţam dacă era într-adevăr Pongo – căci de-odată se auziră pretutindeni foşnete în tufişuri, făpturi întunecate se apropiata şi suliţi lungi scânteiară prin aer.

Oamenii lui Kanda porniseră la atac şi noi furăm nevoiţi să ne retragem repede, ca să nu fim nimeriţi de suliţele lor.

Aruncând o ultimă privire asupra tronului neînsufleţit al negrului, ne retraserăm în desiş».

— Ce s-a întâmplat pe urmă, îţi voi istorisi cu alt prilej, dragă George – încheia doctorul Bertram.

Sfârşitul volumului: **PONGO.**

În numărul următor:

LUPTA PENTRU PUTERE.

În Numărul următor:

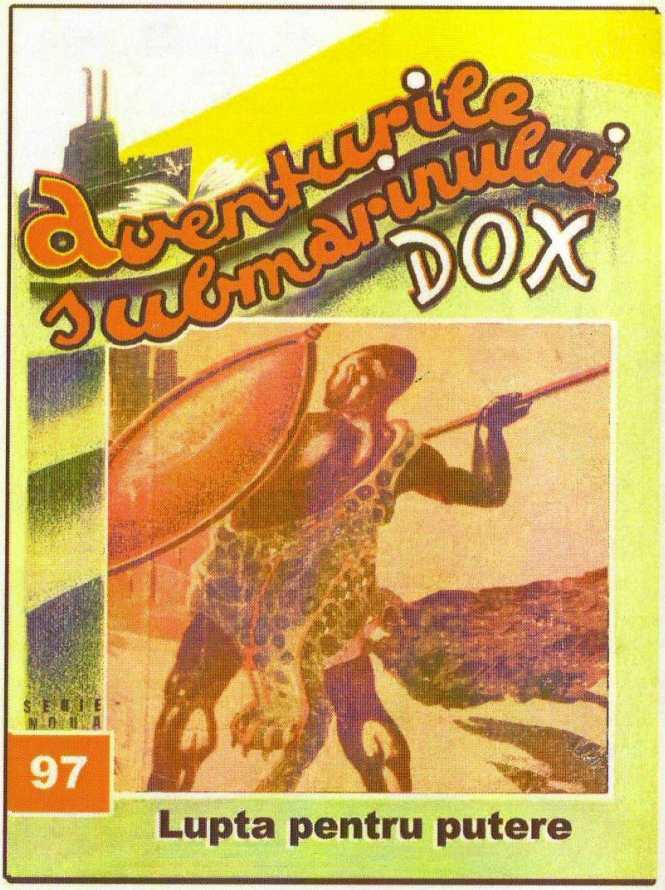

aventura continuă...

editura MARIST
Str. Mihail Sadoveanu, nr. 13, Baia Mare, cod: 430136; www.marist.ro